

AUTOÁ KOLA

ÁšterÁ½, 09 zÁiÁ™Á- 2008

MÁj drahý dvouletý chlapeček miluje auta, traktory, jeÁ™áby, letadla a jiné potvorstvo. Tak jsem se rozhodla koupit auto a naučit se Á™ídit, aÁ¥ mu udělám radost a máÁ¾eme jezdit na výlety, aÁ¥ nejsme na nejníÁ¾ším stupni sociálního Á. Já ve svých 38 letech sice Á™ídiÁ•ák mám, ale po jeho získání - tedy - jsem zjistila, Á¾e nejsem „Á™ídiÁ• v rytmu zrozený",

dělala jsem ho nadvakrát a ještÁ s flaškou, tedy pro zkoušejícího pÁ™íslušníka - a poté jsem 10 let neÁ™ídila. Myslím, Á¾e jsem dnes zvolila optimální postup. Nejprve jsem začala známé, aÁ¥ se poohlídnu p

vhodném objektu, cenově pÁ™ijatelném a pojízdném a jupíí. Auto mám pÁ™ed barákem. Zelený citrónek z roku 95, nafÁ¥ák, p spotÁ™eba 3,5. Tak jsem vzala chlapečka, Á¾e si zatočí volantem, jako to dělÁ v autě jeho otce, se kterým však uÁ z dÁvodÁ, které sem naštÁstí nepatÁ™í, uÁ¾ neÁ¾ijem. V bláhové naději, Á¾e mu udělám radost. Tedy - mému chlapečkovi. Trošku jsem se spletla, asi má schopnost empatie a sociální inteligence je opravdu na bodu nula.

Hošík je zvyklý na stÁ™íbrného, velkého bouráka a já mu pÁ™edstavila malé zelené prdítko. S nadšením jsem otevÁ™ela dveÁ™e a nabídla mu volant. Dlouze se na mnÁ zadíval a Á™ekl Á¾e NEEE. Na upozornění, Á¾e to auto má me reagoval ještÁ delším neee, otočil se a odešel. Nezájem. Nic. Nula bodou...

Nevzdám to; mezitím jsem si domluvila kondiční jízdu v autoškole, hlas v telefonu mnÁ ujistil, Á¾e jsou zvyklí na kondičkáÁ™e, kteÁ™í ne a Á¾e pÁjdeme na cvičištÁ, nebo hÁ™ištÁ? Dostavila jsem se tedy na místo určení, tedy pÁ™ed sídlo autoškoly, kde jsem měla Áekat na auto, které pÁ™ijede. Auto tam stálo, tak se rozhlížím okolo a ze dveÁ™í, pod kt byl nápis autoškola a jiné firmy vylézal ÁlovÁk uÁ¾ od pohledu podezÁ™elý a zatahoval za sebou máÁ¾. BezÁ•ák vychrtlý, hrbatý, vrásčítý.

Asi mnÁ odsoudíte, ale obrátila jsem se zády, já mám svých problémů dost a do toho mi nic není, jestli se tam někdo vloupal, poodešla jsem od auta autoškoly, pÁsobivÁ hrála mrtvého brouka, sic po oÁku sledujíc, co se bude dít.

Á• jsem stále „nenápadná" ustupovala, bezÁ•ák ke mnÁ pÁ™išel a tvrdil Áekám na něj a aÁ¥ si nasednu. Áekla jsem, Á¾e Á™ídiÁ•ík mám z dob pÁ™ed 10 lety a od té doby jsem neÁ™ídila. Tak já nastartuji, zapnÁte svÁtla, spojku, jedniÁku, plyn - děl ten děldek (moÁ¾ná to poÁ™adí pletu). SmÁrovku doprava, nahoru hezké - pustit spojku a jedem. Na dotaz, co mám dělat, kdyÁ¾ nic nevidím ve zpÁtném zrcátku odVÁtil, Á¾e na to pÁ™íjde Á pozdÁji, zašustil nÁÁím, pak zamlaskal, tudíÁ¾ to byl asi bonbon.

První nastartování mi vyšlo, ale děl del chtÁl aÁ¥ zaÁ™adím dvojku a bylo zle: Jak tu páku drÁ¾íte, jemná, otevÁ™enou dlaní, a jak to pouštíte tu spojku, vÁ málem vytÁ™epete vnitÁ™nosti, to musíte jemná, jako baletka... SmÁle jsem se ho zeptala, jestli, jakoÁ¾to zaÁ•áteÁ•ník, byc nemohla zaÁ™adit tu dvojku aÁ¾ za zatáÁkou a to se na mnÁ oboÁ™il, coÁ¾ by se mi tak asi mohlo stát v tÁ™íkilometrové rychlosti. JelikoÁ¾ jsem měla co dělat s autem, sklapla jsem.

Vyjeli jsme asi na jeho obligátní okruh a on mne jen dál buzeroval: toÁte, toÁte, trojku, jak to zas drÁ¾íte tu páku? ... cítila jsem, jak je ke mnÁ obrácen a nenávisným pohledem Á™íkÁ, Á¾e kdyby mohl, tak mnÁ po té pazuÁ™e pÁ™etáhne. Pak mnÁ ještÁ seÁ™val, Á¾e neumím brzdit, zaÁ™adit ÁtyÁ™ku... a 10 minut pÁ™ed koncem jízdy Á™ekl - zaparkujte támhle, budeme konÁit, musím si nakoupit.

Uff v úterý. Mezitím jsem hodná moc pÁ™emlouvala šéfa autoškoly, aby mnÁ vzal. Je to hošík roÁník 75, konverzovat po telefonu s ním bylo potÁšení; nejprve sice nechtÁl, ale pÁ™inutila jsem ho, Á¾e chci jezdit s ním. Zítra ráno jedem, tak jsem zVÁdavá. Já se opravdu chcu naučit Á™ídit... A mám pocit, Á¾e jsem se potkala s negativem Ignátia Reillyho... TaÁ¾ána